

EURÓPAI PARLAMENT

2004

2009

Gazdasági és Monetáris Bizottság

2008/2244(INI)

18.9.2008

JELENTÉSTERVEZET

az államháztartásokról a GMU-ban 2007–2008-ban
(2008/2244(INI))

Gazdasági és Monetáris Bizottság

Előadó: Donata Gottardi

PR_INI

TARTALOMJEGYZÉK

	Oldal
AZ EURÓPAI PARLAMENT ÁLLÁSFOGLALÁSÁRA IRÁNYULÓ INDÍTVÁNY	3
INDOKOLÁS	8

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÁLLÁSFOGLALÁSÁRA IRÁNYULÓ INDÍTVÁNY

az államháztartásokról a GMU-ban 2007–2008-ban (2008/2244(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel az „Államháztartások a gazdasági és monetáris unióban – 2008 – az államháztartások minőségének szerepe az EU irányítási keretében” című, 2008. június 24-i bizottsági közleményre (COM(2008)0387),
- tekintettel az „Államháztartás a GMU-ban – 2007 – A Stabilitási és Növekedési Paktum prevenciósa eredményességének biztosítása” című, 2007. június 13-i bizottsági közleményre (COM(2007)0316),
- tekintettel „A tíz éves GMU – a gazdasági és monetáris unió első tíz évének sikerei és kihívásai” című, 2008. május 27-i bizottsági közleményre (COM(2008)0238),
- tekintettel az „Államháztartás a GMU-ban – 2006” című, 2007. április 26-i állásfoglalására¹,
- tekintettel az „Államháztartások a GMU-ban – 2004” című, 2005. február 22-i állásfoglalására²,
- tekintettel az euróövezetről szóló 2007. évi éves beszámolóra vonatkozó 2007. július 12-i állásfoglalására³,
- tekintettel az euróövezetről szóló 2006. évi éves beszámolóra vonatkozó 2006. november 14-i állásfoglalására⁴,
- tekintettel „A 2008. évi tavaszi Európai Tanácshoz való hozzájárulásról a lisszaboni stratégia kapcsán” című, 2008. február 20-i állásfoglalására⁵,
- tekintettel 2007. november 15-i, „Európai érdek: siker a globalizáció korában” című állásfoglalására⁶,
- tekintettel az európai gazdaság helyzetéről (előkészítő jelentés a 2007-re vonatkozó átfogó gazdaságpolitikai iránymutatásokról) szóló 2007. február 15-i állásfoglalására⁷,
- tekintettel „Az adózási és a vámpolitika hozzájárulása a lisszaboni stratégiához” című bizottsági közleményre (COM(2005)0532) és a Parlament erről szóló, 2007. október 24-i

---

¹ HL C 74. E, 2008.3.20., 780. o.

² HL C 304. E, 2005.12.1., 132. o.

³ HL C 175. E, 2008.7.10., 569. o.

⁴ HL C 314. E, 2006.12.31., 125. o.

⁵ Elfogadott szövegek, P6_TA(2008)0057.

⁶ Elfogadott szövegek, P6_TA(2007)0533.

⁷ HL C 287. E, 2007.11.29., 535. o.

állásfoglalására¹,

- tekintettel „A nemi szempontú költségvetés – az állami költségvetések nemi szempontú felépítése” című, 2003. július 3-i állásfoglalására²,
- tekintettel az 1997. december 12–13-i Európai Tanácsnak a GMU III. fázisában a gazdaságpolitikai koordinációról és az EK-Szerződés 109. és 109b. cikkéről szóló állásfoglalására,
- tekintettel a Tanács (ECOFIN) 2008. május 14-i következtetéseire a szociális kiadások jövőbeli hatékonyságának és eredményességének biztosításáról és az államháztartás minőségelemzésének további lépéseiről,
- tekintettel a Tanács (ECOFIN) 2007. október 9-i következtetéseire az államháztartások minőségéről és a közigazgatás modernizálásáról,
- tekintettel a Tanács (ECOFIN) 2006. október 10-i következtetéseire az államháztartások minőségéről,
- tekintettel eljárási szabályzata 45. cikkére,
- tekintettel a Gazdasági és Monetáris Bizottság jelentésére (A6-0000/2008),

Az államháztartások fenntarthatósága és a Stabilitási és Növekedési Paktum prevenciós ágának hatékonysága

1. úgy véli, hogy az államháztartások fenntarthatósága nem csak a stabilitás és a növekedés, illetve valamennyi tagállam makroökonómiája alakításának, foglalkoztatási, szociális és környezetvédelmi politikájának, hanem a gazdaság és az Európai Unió fejlődésétől elválaszthatatlan európai szociális modell jövőjének is előfeltétele és prioritása;
2. rámutat, hogy az Európai Unióban az államháztartások hiánya és az államadósság egyre inkább negatív hatással van a növekedésre; felhívja a tagállamokat, hogy tegyenek komolyabb erőfeszítéseket költségvetéseik konszolidálására és államadósságuk csökkentésére, ami az egészséges, versenyképes és fenntartható európai gazdaság előfeltétele; rámutat, hogy a hiány és az államadósság csökkentésére nem megfelelően kidolgozott intézkedések – például az állami beruházások válogatás nélküli megszüntetése – a hosszú távú növekedési kilátások tekintetében ellenkező hatást váltanak ki;
3. megállapítja, hogy a felülvizsgált Stabilitási és Növekedési Paktum megfelelően működik; úgy véli, hogy a korrekciós ágat megfelelően alkalmazták az elmúlt években, és hangsúlyozza a prevenciós ág mint a tagállamok és különösen az euróövezet tagállamai pénzügyi politikái fenntarthatósága és konvergenciája alapvető eszközének jelentőségét;
4. kiemeli a középtávú célkitűzés jelentőségét mint a gazdasági, adó-, költségvetési és bevételpolitikák egyedi célkitűzését, melyet az egyes tagállamok egyedi helyzetéhez igazított és többéves alapon megállapított makroökonómiai párbeszéd révén kell

¹ Elfogadott szöveg P6_TA(2007)0470.

² HL C 74. E, 2004.3.24., 746. o.

megvalósítani; sürgeti a tagállamokat, hogy nemzeti szinten a minisztériumok, a nemzeti parlamentek és a szociális partnerek szorosabb bevonása (nemzeti felelősség), helyi szinten pedig (államinál alacsonyabb szintű költségvetés) regionális stabilitási és növekedési paktumok és középtávú költségvetési célkitűzések kidolgozása révén erősítsék a középtávú célkitűzés hitelességét és legitimitását, figyelembe véve a helyi közkiadások és beruházások hatását az államháztartásra és a különböző országok növekedési kilátásaira;

Államháztartás – a szélesebb körű és átfogóbb gazdasági megközelítés kulcsfontosságú eleme

5. rámutat arra, hogy a rendezett államháztartás fő célkitűzését az új stabilitási paktummal járó kötelezettségek alapján kell megállapítani a lisszaboni stratégia fejlődési, növekedési és versenyképességi kilátásaival együtt, amelyek a humán tőkébe, a kutatásba és a fejlesztésbe, az oktatásba és a képzésbe – ide értve a felsőoktatást is –, az egészségügybe, az infrastruktúrába, a környezetvédelemben, a biztonságba és az igazságszolgáltatásba való beruházásokat támogató strukturális, valamint a közkiadásokra és adóstrukturára vonatkozó reformokat követelnek a növekedés és a foglalkoztatás érdekében;
6. hangsúlyozza, hogy az új lisszaboni ciklus integrált iránymutatásai alapján felállított államháztartási célkitűzéseknek következetesen és szervesen kell összekapcsolniuk a stabilitási és konvergenciaterveket a nemzeti reformtervekkel; úgy véli, hogy a rendezett és növekedés-orientált európai államháztartások hozzáadott értékét – különösen az euróövezetben – tükrözniük kell az európai állami infrastrukturális beruházási projekteknek, melyeket közös célkitűzések alapján dolgoznak ki és hangolnak össze, továbbá nem csak nemzeti költségvetésekből finanszíroznak, hanem (részben) uniós költségvetésből, valamint új európai pénzügyi eszközök (pl. Eurobond vagy az Európai Beruházási Alap) révén is, és amelyek célja az Unió és az euróövezet növekedésének, termelékenységének és versenyképességének fenntartása nemzetközi összefüggésben;
7. egyetért azzal, hogy a strukturális reform a demográfiai változás miatt még inkább szükséges, különösen a nyugdíjrendszerek, a közegészségügy és a hosszú távú gondozás vonatkozásában, és rámutat arra, hogy túlságosan korlátozó lenne kizárólag az öregedő népességre (és a csökkenő születési rátára) fókuszálni a globalizáció hatásának figyelembevétele nélkül, ide értve a harmadik országokból nem csak gazdasági okokból, hanem háborúk és időjárási katasztrófák elől menekülve érkező bevándorlók megállíthatatlan áradatát;
8. kiemeli a foglalkoztatási és társadalmi integrációs politikák jelentőségét, kellően figyelembe véve a különböző generációk, nemek és emberek igényeit a rugalmas biztonság elvei alapján és a béreket és jövedelmeket szociális párbeszéd révén támogató proaktív intézkedéseket, melyek a nyugdíjak védelmét célzó intézkedések figyelmen kívül hagyása nélkül biztosítanak elsőbbséget a termelékenység fokozásának, szem előtt tartva, hogy a nem megfelelő nyugdíjak nem csak szociális problémát jelentenek, hanem növelik a szociális biztonsági kiadásokat, és emiatt többletkiadást okoznak az államháztartásban;

Az államháztartások minősége: bevétel és kiadás

9. lényegesnek véli, hogy a tagállamok minőségi államháztartási politikák végrehajtására

törekedjenek, amelyek konvergensek, továbbá olyan mutatókat és célkitűzéseket tartalmazó értékelési módszeren alapulnak, amelyek kialakításába és meghatározásába az Európai Parlamentet és a nemzeti parlamenteket is bevonják; a Bizottság javaslatát hasznosnak találja, és támogatja az olyan egyedi szempontokra mint az állami kiadások összetétele, hatékonysága, a bevételi rendszer struktúrája és hatékonysága, a közigazgatás hatékonysága és minősége, a hatékony és eredményes költségvetési gazdálkodás és a minőségi államháztartási politikák tagállamok közötti összehangolásának módszere fókuszáló költségvetési politikákat értékelő rendszert;

10. sürgeti a tagállamokat, hogy fogadjanak el minőségi államháztartási politikákat – teljesítmény alapú költségvetés-alakítás (az OECD-modell alapján) – a költségvetési politikákat értékelő rendszerrel együtt, melynek célja a közkiadások minőségének javítása a források elosztása és az eredmények közötti kapcsolat erősítésével; megjegyzi, hogy a nemi szempontú költségvetés jó példa a teljesítmény alapú költségvetés-alakításra, amely módszert maga az Európai Parlament javasolt és támogatott és különböző mértékben alkalmazott helyi és központi szinten a különböző tagállamokban, és amelyet állhatatosabban kellene alkalmazni akár európai szinten is; felkéri a Bizottságot, hogy dolgozzon ki teljesítmény alapú költségvetés-alakítási módszereket, iránymutatásokat és mutatókat, amelyek lehetővé teszik a tagállamok pénzügyi és makroökonomiai politikáinak összehasonlítását és harmonizálását, és elismeri, hogy ehhez a tájékozott polgárok nagyobb mértékű bevonására és felelősségérzetére van szükség;
11. üdvözli a minőség és hatékonyság bevételi rendszerekbe való bevezetéséről szóló elmélkedésre irányuló bizottsági kezdeményezést; úgy véli, hogy a tagállamok adóreformjai csak akkor vezetnek nagyobb növekedéshez, ha azokat valamennyi tagállamban az intézményi és közigazgatási rendszer, a termelési rendszer és a munkaerőpiac (különösen a foglalkoztatási arány és a feketegazdaság mérete) egyedi feltételeihez igazítják;
12. rámutat a tagállamok közötti egyenlőtlenségekre az adónyomás és -struktúrák tekintetében; elismeri a nagyobb növekedést eredményező egységes adóreform kidolgozásának nehézségét, tekintettel a közvetlen adózásról a közvetett, fogyasztás alapú adózásra való áttérés előnyeire (szélesebb alap) és hátrányaira (a progresszivitás elvének gyengülése); hangsúlyozza azonban, hogy néhány közös adóreform-intézkedés, mint
  - szélesebb adóalap (és adókulcsok) bevezetése a torzulások csökkentése és a jövedelmek növelése érdekében,
  - a munkaerőhöz kapcsolódó nem bérjellegű kiadások csökkentése az adóterhek különböző adófizetői kategóriák közötti igazságosabb elosztása révén, az ösztönző- és adókedvezmény-rendszerek átszervezése, különösen az áttérés más tényezőkre és/vagy ágazatokra,európai szinten jelentősen növelheti az adórendszer hatékonyságát és az adóbevételeket, növelheti a foglalkoztatást, csökkentheti a torzulásokat és fokozhatja a növekedést;
13. felhívja a figyelmet arra a tényre, hogy a rendezett államháztartást, növekedést, hatékonyságot, a torzulások kiiktatását és az adócsalás és adóelkerülés elleni küzdelmet célzó adóreformok hatékonyabbak lesznek, ha azokat a tagállamok egymás között –

különösen az euróövezetben – összehangolják és megszilárdítják, figyelembe véve a belső piac fejlődési és versenyképességi potenciálját;

14. felhívja a figyelmet a fenntartható növekedést célzó közkiadások összetételének alapvető kérdésére és hangsúlyozza, hogy – az emberek szükségleteinek és a népesség összetételének előzetes megállapítása alapján elsőbbséget biztosítva a közérdekű szolgáltatásoknak és külön figyelmet fordítva a nemi politikáknak és a demográfiai változásnak – az infrastrukturális és humán tőkébe való beruházások minősége és hatékonysága hozzájárul az európai gazdaság termelékenységének és versenyképességének fokozásához; rámutat, hogy a népesség elöregedése miatt a szociális és egészségügyi szolgáltatásokra nehezedő nyomás az egészségügyi oktatásba való beruházás révén csökkenthető; hangsúlyozza, hogy a közkiadásokat a költségvetési tételek növekedést serkentő ágazatokba történő átcsoportosításával át kell szervezni az állami források hatékonyabb felhasználása révén és az állami és a magánszféra megfelelően integrált hálózatát biztosítva;
15. rámutat az államháztartás kiadási és bevételi rendszerének középpontjában álló közigazgatás reformjának és modernizálásának szükségességére, valamint arra, hogy a közigazgatásnak meg kell felelnie a hatékonyság, a termelékenység, a felelősségteljes gazdálkodás, valamint – a tagállamok nemzeti és helyi közigazgatási struktúráira szabott, az Európai Unió működéséből következő kötelezettségeket és lehetőségeket számításba vevő – eredményértékelés feltételrendszerének, így biztosítva, hogy az állami szféra költségvetési egyensúlya szilárd legyen, és hozzájáruljon a versenyképes gazdasághoz;
16. hangsúlyozza a közép távú állami költségvetések készítésének, végrehajtásának és ellenőrzésének részletes szabályain és eljárásain alapuló, a tagállamok költségvetési konszolidációját és a közkiadások átszervezését figyelembe vevő, – európai, nemzeti és helyi szintű – kontextus-elemzéssel és (előzetes és utólagos hatásvizsgálatot, az eredmények és a teljesítmény értékelését, valamint a teljesítményalapú költségvetés-készítés kiigazítási mechanizmusait tartalmazó) célkitűzés-meghatározással kísért eredményes költségvetési gazdálkodás központi szerepét; úgy véli, hogy biztosítani kell a tagállamok adóügyi kormányzási szabályainak egységességét és kontextus-irányultságát mind az időkereteket, mind a célkitűzéseket illetően, és hogy azok – különösen az euróövezetben – kapcsolódjanak a gazdaságirányításhoz, hogy ezáltal ösztönözni lehessen az azonos célokat kitűző, és azokat megvalósító közös gazdasági és befektetési lehetőségeket, amelyekre a jelenlegihez is hasonló nehéz gazdasági körülmények között nagy szükség van;
17. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy a fentiek tükrében dolgozzanak ki a tagállamok költségvetési politikáinak minőségét ellenőrző és értékelő koordinációs mechanizmust, és az – a rendszeres minőségi jelentéstételi kötelezettségen, a teljesítményalapú költségvetés-készítésen keresztüli minőségi közpénzkezelésen, valamint annak rendszeres ellenőrzésén alapulva – kapcsolódjon szorosan a Stabilitási és Növekedési Paktum mechanizmusaihoz, továbbá hajtsa végre a lisszaboni stratégia integrált iránymutatásait;
18. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak.

INDOKOLÁS

Az átdolgozott Stabilitási és Növekedési Paktum meglehetősen jól működik. A közelmúlt tapasztalatai és a jövő kihívásai azonban arra készítetnek, hogy néhány problémát elemezzünk. Tekintettel az egészségügyi és szociális ellátásba fektetett összegek emelkedésének köszönhetően egyre öregedő népességre, valamint az éghajlatváltozásra és a globalizációra, a tagállamoknak fenntartható államháztartást kell kialakítaniuk. Ez azt jelenti, hogy a meglévő forrásokat termelékenyebb és hatékonyabb módon kell felhasználniuk. A GMU államháztartásaival foglalkozó 2007-es és 2008-as európai bizottsági jelentés több olyan elemet és kérdést is felvet, amely az államháztartás gazdasági vezetése fejlesztésének jövőjét érinti uniós és nemzeti szinten egyaránt. Ezeket az alábbiakban foglaljuk össze.

A GMU államháztartásaival foglalkozó 2007-es európai bizottsági jelentés elsősorban a Paktum prevenciós ágának hatékonyságát elemzi. A költségvetési előrejelzések alapjául szolgáló makroökonómiai premisszák, és a kockázatkezelés minőségének javítása érdekében a Bizottság azt hangsúlyozza, hogy a stabilitási és konvergenciaprogramok szélesebb körű gazdasági értékelésére van szükség. A költségvetési tervek és az elért eredmények közötti különbség csökkentésének egy másik módja a nemzeti költségvetések és a stabilitási és konvergenciaprogramok közötti kapcsolat megerősítése. Sok esetben a stabilitási és konvergenciaprogramoknak elenyésző hatásuk van a nemzeti költségvetési folyamatokra. A kérdés megoldásának harmadik vetülete az, hogy az éves költségvetés középtávú politikai terven alapul-e, és hogyan. Ebben a tekintetben a tagállamok gyakorlata egymástól eltérő. Néhány tagállamban középtávú nemzeti kereteket vezettek be, amelyek jól működnek. Más tagállamokban a fiskális politikát többéves perspektívába helyező egyetlen eszköz a stabilitási és konvergenciaprogram. Az átdolgozott stabilitási és konvergenciaprogram alapjául szolgáló 2005. márciusi tanácsi jelentés arra mutat rá, hogy a nemzeti fiskális irányítás az uniós keret kell hogy kiegészítse. Ennek alapján az utóbbi években a hangsúly arra összpontosult, hogy az adószabályok és költségvetési tanácsok milyen hatással vannak az uniós tagállamok fiskális teljesítményére. Az elmúlt években jó néhány uniós tagállamnak rendszeresen nehézségei támadtak a stabilitási és konvergenciaprogramban meghatározott középtávú költségvetési célkitűzések tiszteletben tartása tekintetében. Az eredeti Stabilitási és Növekedési Paktum „egyensúlyhoz közeli helyzet vagy többlet” célkitűzése több országban mozgó célpont maradt. Ebben a helyzetben az uniós tagállamok pénzügyminiszterei a Stabilitási és Növekedési Paktum 2005-ös reformja keretében úgy döntöttek, hogy konkrét lépéseket kell tenni a Paktum preventív ágának megerősítése érdekében.

A GMU államháztartásaival foglalkozó 2008-as bizottsági jelentés az államháztartás minőségével foglalkozik. Az elemzés szerint a tagállamok jelentősen javíthatnák államháztartásuk minőségét. Az államháztartások minőségét javító átfogó szemléletmódra van szükség a költségvetési politika terén. A szakpolitikai intézkedésekkel akkor lehet jobban támogatni a növekedést és erősíteni a versenyképességet, ha azok hozzájárulnak a kiadási és bevételi rendszerek hatékonyságának növeléséhez. A rendezett államháztartás továbbra is kulcsfontosságú meghatározója a gazdasági növekedést eredményező fiskális politikának. A nagyon eladósodott országok közép távú növekedése jóval alacsonyabb, és a tőkefelhalmozás a kiszorító hatás miatt nem befolyásolja annyira a GDP növekedését. Másodsorban, a túl nagy közigazgatás gyakran hátráltatja a gazdasági növekedést, különösen akkor, ha túlzott a

munkaerő és a tőke adóztatása, és a közpénzek felhasználása nem hatékony. Harmadszorra, az, hogy bizonyos közkiadások serkentik-e a növekedést, az jórészt attól függ, hogy a piaci torzulásokat képesek-e korrigálni, és javítják-e a közellátást. Negyedszerre, a torzulásokat és az elbátortalanító elemeket korlátozó bevételi struktúra nagyobb növekedést eredményez. Ahhoz, hogy ezeken a területeken az államháztartás minőségi javulást tudjon felmutatni, határozott fiskális irányítási keretekre van szükség. Annak érdekében, hogy a nemzeti költségvetési politikákban az államháztartás minőségének javítása központi szerepet kapjon, a bizottsági közlemény több olyan lehetséges lépésre is felhívja a figyelmet, amelyek az átdolgozott Stabilitási és Növekedési Paktumon és az EMU@10-ről szóló bizottsági közleményen alapulnak. **Ezek az alapvető lépések a következők: rendszerezettebb és átfogó beszámoló; a teljesítményre vonatkozó információk figyelembe vétele a költségvetés készítése során; az adórendszerek hatékonyságának javítása; valamint az államháztartás minőségének rendszeres felülvizsgálata.**

Az előadó véleménye: A Bizottság javaslatain túlmenően az előadó több javaslatot, észrevételt és kérést megfogalmaz az uniós államháztartások minőségének és teljesítményének javítását célzó eszmecsere keretében.

Az utóbbi évek államháztartási helyzetének összefoglaló elemzése egyértelmű képet ad a változások intenzitásáról és kiterjedtségéről, és a magas inflációval párosuló gazdasági fejlődésslassulás veszélyeiről. A piaci, szabályozási és felügyeleti hiányosságok államháztartási közbelépésre serkentenek, ellentétben azzal az utóbbi években elterjedt nézettel, hogy a felelősséget az államról a piacra kell hárítani.

Az az elv, hogy a minőségi és fenntartható államháztartás létfontosságú az egyes országok, valamint az unió fejlődése tekintetében elengedhetetlen európai gazdasági és szociális modell jövője szempontjából, mára megerősítést nyert, és talán még erősebb, mint valaha. Az átdolgozott Stabilitási és Növekedési Paktum korrekciós megközelítése jó eredményeket hozott. A Paktum prevenciós ágát többek között a nem csak az euróövezetben eszközölt intervenciók anticiklikus, közös és összehangolt elkötelezettségeken alapuló koordinálásával meg kell erősíteni. Az állami felelősséget növelni kell, és meg kell határozni a kereteket és kötelezettségeket az önkormányzatok szintjén, ahol a derivatívák és egyéb új pénzügyi eszközök használata aggodalomra adhat okot.

Fontos, hogy a tagállamok kellő hangsúlyt fektessenek a középtávú célkitűzésre az adott körülményekre szabott gazdaság-, költségvetési és adópolitikák kidolgozásakor.

Az államháztartás a szélesebb körű és átfogóbb gazdasági megközelítés kulcsfontosságú eleme kell legyen, és szorosan kötődnie kell a lisszaboni stratégia integrált iránymutatásaihoz, valamint elsősorban az emberi erőforrásokba, a kutatásba és innovációba, az oktatásba (felsőoktatásba) és képzésbe, az egészségügybe, az infrastruktúrába, a környezetbe, a biztonságba és az igazságszolgáltatásba történő befektetések támogatásán kell alapulnia. Mindent el kell követni a valódi európai infrastrukturális közbefektetési politika bevezetése érdekében, amelyet részben az olyan új pénzügyi eszközökkel lehetne finanszírozni, mint az Eurobond és az Európai Befektetési Alap

Ami a demográfiai változásokat illeti, a kérdéskört nem szabad az öregedő népesség és a csökkenő születési arány problémájára szűkíteni. Hiba lenne pusztán a termelékenység

növelésére, mint a mindennapi élet költségei emelkedése elleni gyógyírre koncentrálni. A nyugdíjak biztosítására is ki kell dolgozni mechanizmusokat.

Az államháztartás minőségének és fenntarthatóságának biztosítása érdekében a bevételekre és a kiadásokra egyforma hangsúlyt kell fektetni. A bevételi oldalon szélesíteni kell az adóalapot, azonban nem szabad a progresszív adózást gyengíteni, és csökkenteni kell a munkaerőhöz kapcsolódó nem bérjellegű kiadásokat, akár más ágazatokra/szereplőkre való áthelyezésük által. A kiadási oldalon fel kell mérni a lakosság összetételét és igényeit, kellően figyelembe véve a nemi alapú megközelítést és a demográfiai változásokat. Általános, egyöntetű csökkentések helyett a költségvetési tételek átcsoportosításával és a közigazgatás modernizációjával kell átszervezni a kiadásokat.

A költségvetési politikák esetén olyan mutatókra, célkitűzésekre és rendszerekre van szükség, amelyek az Európai Parlament által a nemi alapú költségvetés-készítés keretében javasolt metódus alapján összekötik az előirányzatokat az elért eredményekkel. A megfelelő költségvetés-kezelés többek között kontextus-elemzésből, előzetes és utólagos hatásvizsgálatokból és kiigazító intézkedésekből áll. Ily módon nagyobb lesz az átláthatóság, az összehasonlíthatóság, az állampolgárok általi ismertség, valamint a bizalom és a felelősségérzet.

Ezért azzal a kéréssel fordulunk a Bizottsághoz és a tagállamokhoz, hogy a Paktum kiegészítéseképpen dolgozzanak ki a költségvetési politikák minőségét ellenőrző és értékelő koordinációs mechanizmust.